

XVII.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om Eftergjorelse af Kunstarbeider.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 20de Novbr. 1862).

Idet nedenstaaende Udvalg skal afgive Betænkning over Udkastet til Lov om Eftergjorelse af Kunstværker, tillader det sig at bemærke, at det igjennem Indenrigsministeren har modtaget en Skrivelse fra det kongelige Akademi for de skønne Kunster, hvorved fremsendes en Betænkning fra en af Akademiet nedsat Komitee, der eenstemmig er bifaldet af Plenarforsamlingen og anbefales Ministeriet som et Udtryk af Akademiets Ønsker og Udtalelser i denne Sag. Det er en Selvfølge, at Udvalget under sine Overveielser har skjænket dette vigtige Aktstykke fuld Opmærksomhed.

Hvad nu Sagen selv angaaer, maa det vistnok erkendes, at den Bestyttelse, som Forordningen af 13de Decbr. 1837 hder mod Eftergjorelse af Kunstværker, ingenlunde er tilstrækkelig efter Kunstens nuværende Standpunkt, og Lovudkastet, der stræber at afhjælpe et saa føleligt Savn i vor Retsforfatning, tør derfor gjøre Regning paa at møde velvillig Modtagelse.

Det vil saaledes vistnok vinde almindeligt Bifald, at Lovudkastet ikke, saaledes som i Almindelighed er Tilfældet i fremmed Lovgivning, og saaledes som Forholdet ogsaa er efter Forordningen af 13de Decbr. 1837, har indskrænket sig til at give Regler, der skulle værne Kunstneren imod en saadan Eftergjorelse af hans Arbejde, hvorved dette gjengives i en Mangfoldighed af Afbildninger. Vistnok er det især i denne Retning, at Kunstneren trænger til

Lovens Beskyttelse, og det, hvad enten der sees hen til den pekuniære Fordeel, som hans Arbejde skal forskaffe ham, eller til den Ære, det kan bringe ham, — og Lovudkastet har i god Overensstemmelse hermed væsentligt søgt at forbedre Kunstens Lod og Vilkaar (§§ 2 og 3). Men ved Siden heraf udtaler Udkastet, at Kunstneren ogsaa bør beskyttes imod Krænkelser af hans Ret ved enkeltviis Gjengivelse af hans Arbejde, og det selv om denne vil kræve en kunstnerisk Begavelse, der kan give Efterligningen selvstændigt Værd, og om Udførelsen vil være forbunden med betydelige Bekostninger. Denne Forskiel imellem en Mangfoldiggjorelse af Kunstnerens Værk og en enkeltviis Gjengivelse deraf danner overhovedet den væsentligste Afskillelse i Lovudkastet, hvortil dets enkelte Bestemmelser knytte sig. Om Rigtigheden heraf kan der nu neppe være Tvivl, og det vil vistnok ogsaa findes naturligt, naar netop Kunstnerens Krav paa Bestyttelse imod en enkeltviis Gjengivelse af hans Værk — om end i praktisk Henseende den langt underordnede — stilles i Spidsen og kommer til at danne Udgangspunktet for hele Loven. Det forekommer imidlertid Udvalget, at Lovudkastet ikke har gjort sin egen Tanke fuldkommen Fyldest i denne Henseende, idet det i alt Fald efter Ordlyden har indskrænket sig til at give sin Regel Anvendelse paa Maleri og Billedhuggerarbejde, med Forbigaaelse af alle andre Kunstarter. Sagens Natur tilsiyer nemlig, at